

PEST, I. félv.

18. szám.

Ápril 30. 1868.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, csütörtökön. Előfizetési ár: helyben félfévre 1 forint 31. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri. Az előfizetési pénzeket, valamint a laphoz szánt kéziratokat kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre fél-fél-évtelért 1 frt, tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 frt, a Szent-István-Társulat igazgatóságához kérjük intéztetni, évre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr. ha többször közöltetik, 1 forint 50 krajczár számítottatik.

Uti tárczából.

(Folytatás.)

Meglévén szállásunk, neki állottunk mosakodni és tisztába öltözködni, mert folytonos utazásunk, összeszorítkozásunk, a sok gőz, füst, por, igen megviselt bennünket. — Elvégezvén ezt, ki Baedeker, ki Berlepsch, ki csak a Neumayer által e végre mindenikünknek átadott Páris leírásával, térképeivel kezében lementünk az ebédlőbe, hogy első párisi „dejeuner“-ünket, azaz reggelinket magunkhoz vegyük.

Ezen reggeli 9 órától 11-ig szolgáltatják, és a mi kávékat, villás reggelinket, és közönséges ebédünket helyettesíti, tehát három legyet egy csapásra; áll pedig: két jó bögre kávéból, 2 lágy tojásból, irosvajból, egy pár szelet hideg vagy meleg sültből és fehér kenyérből. A mi szép zsemleinket, és izletes szarvasainkat a párizsiak csak a bécsi sütők kiállításából kezdik ismerni.

A magyargyomru embernek bizony eleinte kissé furesén izlik ez, s hozzá, ha akarja egy két pohár vörös bor; — de hamar meg lehet vele barátkozni. A valóságos est-ebéd öt és hét óra közt van. — hogy mindenki ebéd után a színházba kényelmesen elvétálasson; — ez a mi ebédünket, uzsonánkat és vacsoránkat együtten képezé; tehát ismét három légy egy csapással.

A mi harmadosztályu reggelink a fönnbbi tárgyakból állott, a sültet és bort kivéve; ebédünk négy tálból elég nagy adagokban, de bizony ehhez még több witz kellett hozzászoknunk, s minél inkább megismerkedtünk osztályos kosztunkkal, annál inkább sohajtoztunk vissza Egyiptom zsiros, husos, tartalomdus fazekaira, Magyarország áldott jó kenyereire, borára, páratlan izlésű konyhájára.

Itt hiszen többször eszünkbe jutott apánk bölcs mondata: „extra Hungariam non est vita“ (Magyar hazán kívül nincsen élet) mert biz ez igaz is. S ha utársaink közt némű morgolódás hallatszott, az közönségesen mint nálunk itthon is, a szegény családoknál történt; midőn hol ez, hol az nem izlett; akkor kifakadá-

sok hallatszottak Neumayer uti szervezőnk ellen, ki hirdetésményeiben eget földet ígért utazóinak, ilyen amolyan uti kényelmet, ilyen-amolyan „kräftige“ ételeket és italokat; s midőn a szót be kellett volna váltani, s kenyértörésre került a dolog, itt is, ott is megcsalva éreztük magunkat, úgy hogy türethetőbb ellátásunk ügyében a főpinczérről új szerződésre kellett lépniük, s így naponkint egy két frankot felülfizetniük, a mely után aztán a „table d'hôte“ban részesülhettünk, a mely már elég izletes is, bőséges és kielégítő is volt.

Az ily tábla d'hôte vagyis társas ebéd ára házukban közönségesen öt és hét frankba került személyenkint; állott hat-hét tál ételből esemegével és gyümölcsessel, és egy üveg jóféle fekete borból. Legjobb volt benne a jég, mely szinte adagonkint szolgáltatott, s melylyel langyos borunkat és vizünket felüldíthetők — a mi azon tikkasztó meleg napokban nem utolsó élvezet volt.

Párisban általában rossz a víz, és utazónak épen nem tanácsos akár mily gazdálkodó tekintetből csupa vizet inni, mert attól könnyen megbetegszik, hanem azt borral keverni kell.

Ezt a párisi étkezéstről közbe szöve, megvallom, hogy az oly közös ebédlő és bizonyos étkezési óra sok tekintetből igen jó. Jó a vendéglőre és eselédjeire nézve, mert hamarabb végeznek és könnyebb áttekinést nyújt; a vendégekre nézve meg az ebédlő a társalgási terem, hol egymást megismerhetik, és szét-szórva a nap többi óráiban reggel és este találkozhatnak.

Igy találkoztunk mi első reggelinken és mindjárt, többen Magyarhonból és Ausztriából — és együtt elkészítettük mindem napi látogatási és kirándulási tervünket, — mely szintén szükséges az időnek és itt-tartózkodásnak ezélszerű felosztására, hogy az ember minél többet láthasson, s két-három héti itt-tartózkodásának minél nagyobb hasznát vehesse.

A terv készítésben 14 napi tartózkodásunkat Berlepsz utmutatása szerint ekkép osztók föl: *)

1) Hétfőn 8—9 óra közt a „Vendôme-oszlop“, 9—10-ig a Tuileriák kertje, a Concordia tere, az egyesülési hidon át a törvényhozó testület palotája, ezt megtekintvén sz. Clotild templomát megnézzük, és azon kell lenni, hogy 12—3 óra közt a rokkantak palotájához érhesünk, és ezt, és Napoleon sírját megtekinthessük, — három órától estig legalkalmasab sétat tenni a Champs-Élysées-n ki, a boulognierdőbe.

2) Kedden reggel 7—9-ig sz. Eustach templomát, a híres Halles centrales — központi zsibvásár, 9—10-ig st. Germain-l'Auxerrois udvari templom, 10—11-ig a Louvre-palota és muzeumok első látogatása, 4—5-ig a Louvre-palota külsejét, udvarát, a Caroussel-tért, 5—7-ig a híres Palais Royált — a kertben hangverseny — s egyszer nem árt ezen kábitó-fényű étteremekben vacsorázni.

3) Szerdán reggel a híres Madeleine-t és sz. Ágoston templomait megnézve, — 10 órától estig a világtárlat a Mars-mezőn.

4) Csütörtök 8—10 óra közt reggel a Notre-Dame világhírű székesegyházát a toronnyal és a kincstárral, — innét a Halles-aux-vins, bóraktár mellett a fűvész-kertbe — Jardin des plantes, itt estig elég látni és csodálni való van. Visszatérve egy pillanatot vessünk a gyászos emlékü „Morgue“-be, hol erőszakos és természetellenes halállal kimult, vagy a Szajna vizébe fult temek 48 óráig ki vannak közszemlére téve.

5) Péntek 8—10-ig Notre-Dame-de-Lorette és St. Trinité-templomok, 10—12-ig a császári könyvtár, 1—fél 2-ig a Börze karzatira, hogy az ember legalább egy pillanatra lássa e világrendítő pénzvásárt és üzletet, innét át a „Hôtel des Monnaies“ pénzverdőbe. — Innét kocsin a monceauxi kertbe, vagy „St. Denis“-be.

6) Szombat. Világtárlat, templomok, 11—3-ig a Palais de Justice, szegény Antoinette királyné tömlőcét, a „St. Chapelle“-t, — valami törvénykezési jelenetet hallgatni a bírósági teremekben, 3—5-ig a süket-némák intézetét.

7) Vasárnap sz. misét s vagy templomokat — vagy ki st. Cloud- és Versailles-be, különösen ha vízi játékok vannak.

8) Hétfőn reggel templomok, zárdák, st. Sulpice-templom és világhírű papnövelde, innét a világtárlat.

9) Kedd, reggel templomok, azután a város különféle boulevardjai, utcái áttekinthetése végett fölül az ember egy társas szekér födelére, s elmegy a Bastille térre, itt kiszáll, ezt megsemléli, azután egy másik omnibusra ül, mely a Père-la-Chaise nevű híres temető előtt állomásoz, s ezen híres temetőt nézi meg. Ezen világhírű temető maga egy egész napi tanulmányozást érdemel; de ha gazdálkodni akarunk időnkkel, akkor

a Bastille-térre visszamegyünk, és innét vasuton a vincennesi kastély- és ligetbe rándulunk.

10) Szerda 10—3-ig második látogatás a Louvre-muzeumokban, 3—5-ig a vakok intézete, vagy a szép művészetek — Ecole de beaux arts.

11) Csütörtök. Templomok 10—12-ig Conservatoire des Arts et Métiers. Pontban 12 órakor siessünk a városházához, Hôtel de ville. Ezen történetileg nevezetes pompás termeket és helyiségeket megsemlélvén iparkodjunk 2—4-ig a Musée d'Artillerie-be — ha lehet kocsin — ez csak csütörtökön és csak 2—4-ig látható.

12) Péntek. Pantheon. St. Étienne de Mons, St. Chapelle expiatoire — templomok, a büntető törvényszéki palotába valamely üléshez, 12—4-ig Musée de Thermes és Hôtel de Cluny.

13) Szombat 8—10-ig Jardin de Luxembourg, és Palais du sénat, 10—1-ig a luxembourgi palota muzeumi, innét kocsin a Val-de-Grace mellett el a Manufacture des Gobelins-be.

14) Vasárnap sz. mise után, kirándulás Fontainebleauban.

Itt két héti felosztás van kitéve, s e sok látni való úgy kifárasztja végre az embert, hogy okvetlen közbe-közbe pihennie is kell, — főleg ha estét is még fel akarja használni és a különféle világhírű operákat, színházakat, lovardákat, kerti multságokat, csak egyszer-kétszer is látni akarja.

Mi csak 11 napig voltunk Párisban, ezen időhöz Londonból visszatértemkor még egy nap járult, és így én még gazdálkodóban bántam időmmel. Azután én zárdákat, templomokat, egyházi intézményeket különös tanulmányozási tárgyamul tettem, a mi szintén időm egy részét elfoglalá. — azért reggel öt órától éjfélig alig jöttem nyugalomra.

Kirándulásaimban nagyrészt Berlepsz Páris leg-részletesebb leírása nyomán magam voltam kalauzunk, természetesen Cyrill barátom, Jene y főmérnök és egy pár más elválhatlan kutatótárs kíséretében. — De közben eltért érdekünk, és így napi tervünk megváltozott. Ilyenkor aztán berzenkedtek barátaim ellenem, míg megint neki gyalogoltak — s ha akartak, ha nem, bizony eleget kellett templomokba, egyházi intézményekbe velem járniok, ha különben az napra el nem akartak vesztetni.

Az ilyen karavános utazásnak megvan a maga jó oldala, ha egymással összetartó, rokonérzelmű barátok, kiket közös érdek vezérel, szövetkeznek össze. De ellenben vajmi nehéz nyűg az, ez vagy azon tekintetknél fogva, melyeknek igaz, tartós alapja nincs; ilyen vagy olyan hevenyészett utitársak szeszélyeihez alkalmazkodni, különösen oly világvárosokban, mint Páris és London, hol minden lépés nevezetes, és drága minden perc. — Ha még egyszer utra kelek, bizony sem ilyen Neumayer-féle karavánnal nem megyek, de többhez mint egy társhoz sem kötöm magamat.

(Folytatása következik.)

Hérts Antal.

*) Közöljük a felosztást olvasó közönségünk azon része kedvéért, melynek módja és kedve van a világvárosot megtekinteni.

Kelet felé...

Kelet felé ragad keblem vágya, oda
Hol Üdvözítőnk szent hitét tanította.
Ha oda mehetnék, megcsókolnám a port
Ezerszer, melyet szent lábaival tiport.

Oh ti boldog népek, kiknek mindennapi
Látni a nyomokat, s mind azt tapodhatni,
Az én lelkem is csak hozzátok vágyódik,
Oh Istenem, mért van oly messze odáig?!

Mért nem vagyok madár, hogy oda repülnek,
Hol fölötted, Jézus, ragyogott a kék ég,
Hol szavadra felkelt beteg és a halott,
Melyet szent ajkadról elrepülni hallott.

Ha oda mehetnék, megnéznék minden helyt :
A kis Betlehemet, hol öröm könyvet ejt
Minden igaz hívő, mert hisz itt született,
Ki lehozta égből, oh ember, üdvedet.

Megnézném a Jordánt, meg Quarantániát,
Hol kereszteltetél, s hol az égnek fiát
Kisérté a sátán; megnézném a hegyet,
A mely emelkedik Genezaret mellett.

Elmennék aztán a getszemani kertbe,
Hol kezdődik a kín, mely kebled átverte,
Hol elárult Judás, a kárhozat fia,
S hol már nem messze volt tőled a Golgota.

Megnézném ... de oh, ki tudná elmondani,
Mít, mindent megnéznék, hol veled valami
Történt, oh Isten szent fia, — s boldog lennék,
Boldog, minő eddig nem voltam soh'se még.

Kramer Bernát.

A faluleánya.

— Beszély. —

Ismered-e olvasóm, szép honunk azon vidékét, mely magyar Kánaámnak nevezetik? Ismered-e azon tájat, mely a szabadság valódi eszményképe gyanánt tűnik föl a szemlélő honfi előtt; mely egy részről messze nyílt, szabad kilátást enged a fürkésző szemnek, nem nyújtván szilárd támpontot mindaddig, a hol a rónára látszik borulni az azur égbolt, míg másrésztől a messzire kékülő s méltóságosan komoly Mátrának ölébe hajol ott, a hol a homok egyaránt büszkeségét és szépségét képező síkság testvériesen ölelkezik a magaslattal? Az alföld tünde leánya, a délibáb, e vonalig úzi csalékony játékát; itt lenn hűmes rétek, gazdag mezők, sárga kalászszal ringó földek; ott fenn zúgó erdők, szőlők. ... Ha ismered e vidéket, ha már egyszer élvezted kellemeit, bájjait; ha volt szereneséd tapasztalni lakóinak páratlan vendégszeretetét; ha volt alkalmad mindazt látni, mi e vidék lakóinak boldogságát, sokaktól irigyelt szereneséjét képezi; ha szívtad éltető levegőjét: nem szükség előtted tovább festegetnem e képet, hiszen mélyen, kitörülhetlenül van az emlékedbe vésvé; de ha nem láttad, úgy menj és nézd meg s talán álmaidnak megtestesülését találod ottan...

E tájon fekszik Térlak falva, melynek vagy 30 év óta egyik közeli rokonom tiszteletre méltó lelkésze. Rég vágytam már őt ismerni, s e vágyam a mult őszen teljesült, melynek nagyobb részét kívánsága szerint házánál töltém. Midőn lakába beléptem, egy középtermetű, szelid tekintetű, de eleterős férfi állott előttem. Ha őszbe vegyült haja nem emlékeztet a félszázadnál jóval több évszámra, mely neki már osztályrészül jutott, korát aligha nagyon is kedvezőleg nem határozom meg. Szíves előzékenysége, folytonosan vidám kedélye s társalgási egyszerű, de nemes modora csakhamar a legbensőbbé tette azon köteléket, mely hozzá,

mint már említém, különben is fűzött. Élvezetesebb órákra alig, napokra éppen nem emlékezem, mint a minőkkel tudá temi nála töltött időmet. De mindez téged szíves olvasó, nem nagyon érdekel; nem is annyira enmagamért hoztam föl midezt, mint inkább azért, hogy némiképp előleg megismertessem Andor bátyámat, azon kis élettörténet szereplői közül, melyet most elmondani akarok.

Künn ültünk a parochia előtti ákáczfák hűs árnyában, midőn a parochiától nem igen távolságban levő díszes urilak tulajdonosáról tevék nagybátyámnak kérdést.

— Az a kastély, nagyságos Cserhegyi Gyula uré, kinek áldott neje a — faluleánya.

— Hogy értsem ezt kedves bátyám? hiszen tudtommal több uri család nem is lakik e faluban.

— Bizony öcsém! egy különös történet is az, s eléggé érdekes arra, hogy meghallgasd. — Az isteni gondviselésnek egyik szép példáját fogod abban látni.

S elkezdé kedves modoru előadásával a valóban érdekes történetet; a tárgy maga annyira leköté figyelmemet, s annyira tapadt emlékezetemhez, miszerint nem hiszem, hogy valahol hűtelen lennék ahhoz, mit Andor bácsi ajkairól hallottam. Azon élettörténetek egyike ez, mely az ember szívét megragadja s egyszersmind hasonló tettekre is buzdítja, látván, mint nyeri el a nemes kebel jótetteinek érdemlett jutalmát.

Majdnem harmincz év előtt egy márcziusi estén csendesen ballagott haza Térlakra a szomszéd faluból az öreg Örzse néni, midőn a falu alatt nem messze azon helytől, hol a patakon a falu malma áll, a szél olyanféle hangot hajtott feléje, mely gyermeksiráshoz hasonlított. A homályos idő és az élemedett asszony immár gyenge szeméi azonban nem engedék, hogy a

meg-megszűnő hangnak tájkát a fűtörésző szélben kitalálhatná, azért lelkismeretét megnyugtatódó, beballagott a falu házához, s ott a bírónak jelentést tett a dologról. — Sokkal jobban ismerték s becsülték őt ott, hogysem értesítését hű képzelgésnek vették volna; azért a bíró egy falu-emberével a helyre azonnal maga indult el Örzse néni által vezetettve, hogy megtudja, mi van a dologban? El volt ugyan készülve a bíró, hogy itt valami rendkívül fog tapasztalni; de mégis nagyon meg volt lepette, midőn a siralkodó valamit a patak partján, egy oda szögelő kert kerítése aljában megtalálták, a mi nem volt egyéb, mint egy kis esecsemő, gondosan finom pólyákba takarva, s a hideg ellen még egy ráborított nő nagy kendővel is fedve.

Nem mondhatnám, hogy a bíró a talált kis jószág-nak valami nagyon megörült volna; de már ha Isten így rendelte, gondolta magában, csak nem hagyhatjuk gonoszul elveszni a szegény párát; vegye azért magához Örzse néni, s vigye háza feleségemnek, én meg majd a tisztelendő urnak tesztek jelentést.

És bíró-uram valóban a lelkészhez sietett, kinek, mint hitte, böles tanácsa legjobb utbaigazítás lesz e dologban.

— Nagy baj van tisztelendő plébános ur! szól be hozzá a rendes köszöntés után.

— Mi baj? — kérdé egy kevéssé meglepetve a lelkész.

— Hát biz' az olyan, minőre nem emlékezem, pedig vagy 50 szüretet értem már meg, Istennek kegyelméből.

A lelkész látva, hogy bíró-urammal a nagy bajtól nem igen ment el a kedve élceskedni, tehát nem is lehet az olyan nagy baj, azért tréfálva kérdi:

— Gondolom már; bizonyosan nem bizik ugy-e bíró-uram még 50-hez, mikor ilyen nagy vizeket lát mint most van mindenfelé?

— Szó a mi szó, tisztelendő uram! biz én már annyihoz nem bizom, de gondoskodott a jó Isten, hogy legyen olyan, ki azt megérje helyettem, mert hát a falu — megszapordott.

— Ah! tán bizony bíró-uraiméknál keresztelő lesz holnap? mosolygott a lelkész.

— Már hogy keresztelő lesz-e, vagy sem? az én nem, hanem plébános ur tudja.

Itt a bíró előadta, a miket hallott és látott, kijelentvén, hogy a mit pedig talált, azt nejjének ideiglenes gondviselésére bizta.

A lelkész mély gondolkodásba merült. Nem tudta elképzelni, hogy hol lenne oly természetellenes anya, ki szíve gyümölcsétől ily gonosz módon kíván megszapordulni. Egyrészt ugyan vigaszt talált abban, hogy — legalább a bíró beszéde s leírása után — e kegyetlen szívu anya nem lehet az ő hívei közül, míg másrészt a gyermek leendő sorsa lebegett szeméi előtt. Ismerte a szegénységet, a nyomasztó körülményeket, melyek hívein uralkodnak, s nem remélte, hogy tálálkozhatnak valaki, a ki a gyermeket pártfogásába venné és fölnevelné. E gondolatok közt odalép a bíró elé, s azt mondja neki: Emlékszik ugy-e bíró-uram, hogy hányszor intettem e falu lakosait az igaz keresztény szeretetre, az irgalmasságnak cselekedeteire, melyekért oly gazda-

gon fizet a jó mennyei Atya; most nagyon jó alkalmunk nyílik azt gyakorolni. Én azt gondoltam, hogy legjobb lesz, ha most azt közösen gyakoroljuk; a község vállalja magára a kis gyermek nevelését, közösen nem lesz senkinek terhére; Istennek pedig igen kedves cselekedetet teszünk, melynek megjutalmazására majd talál ő módot.

A bíró nagyon megörült a tervnek, s késznek nyilatkozott ahhoz tehetsége szerint járulni s a jobb módokat is arra rábírn. Ezzel hazasietett; házánál már igen sok kíváncsi szomszédasszonyt talált, kiknek a jámbor Örzse néni nem győzte elégszer elmondani az esemény történetét. A bíró öt éves kis fiacskája Palesi örömben nem tudott hova lenni, hogy nekik oly szép kis babájok van, s oda-oda szaladt a bölesökhöz, hogy kis kezeivel végig simogassa a kis babát, s megcsokolja harmatgyöngye kis arczát, s csak úgy tapsolt örömben, mikor a kicsi rá mosolygott.

Másnap, a midőn az ünnepiesen felöltözött Örzse néni a faluházához vivé a gyermeket, már akkor a fél falu tudta az eseményt, s annyiszor megállították a siető nénit, hogy megnézzék azt a kisededet, a kit anyja oly kevéssé szeretett, miszerint már-már megunta a dolgot és hangosan kezdett zsörtölődni a nagy kíváncsiság felett. A faluházánál már sokan voltak összegyűlve; ott volt a lelkész is.

Miután a esecsemővel talált holmikát, még a nyakán függő kis érmet is, melyen egy szép rózsza látszott, összeirták, s az egész dologról hiteles okmányt készítettek volna, azon kezdtek tanácskozni, hogy most már kire bízzák a talált gyermeket?

A lelkész újra előadta itt azon tervet, melyet tegnap már a bíróval közölt; előadta, hogy e kiseded, melynek most sem apja, sem anyja ninesen, már — a falu leánya, — illő tehát, hogy a falu gondoskodjék neveléséről.

Az összegyűltek mindnyájan a legnagyobb örömmel egyeztek bele, hogy közösen viseljék a gyermek nevelteiséért eső költséget.

Ekkor előállt Juhász Pál, a helység egyik legtehetősb gazdája — s így szólt:

— Nekem is van épen ilykoru kis leánykám, kész vagyok tehát ezt a kis ártatlant is vele fölnevelni csak úgy mint a magamét, minden fizetés nélkül.

E nemes és jó szív sugallta ajánlatot méltó díszérettel és köszönettel fogadták a jelenlevők; de főleg nagy örömet szerzett ez a lelkésznek. Szívesen egyeztek bele, mert tudták, hogy senkinél sem volna jobb kezbe léteve a falu leányának sorsa, mint e jámbor és istenfélő családnál.

Innen a gyermeket a templomba vitték, hol a lelkész a kisededet, azon esetre, ha még meg nem volna keresztelve, megkeresztelte, közbeegyezés után adván neki a falunak s védszentjének nevét.

A kis Térlaki Mária tehát így nyert nevet, így nyert gondviselőket azon szülők helyett, kiktől Isten tudja, hogyan s miért fosztatott meg.

A keresztanyai tisztet Juhász uram felesége vállalta magára, s ő lett második, talán az elsőnél sokkal jobb anyja — a falu leányának.

Soha boldogabb, megelégedettebb családot, mint a Juhászéké! De mikor olyan szép két kis csevegő anygal volt a háznál, nem is csoda... Az övék, a barna kis Terka, oly kedvesen tudott nevetni, midőn édes apja vagy anyja tréfáltak vele, vagy midőn játékközben valamit kedve szerint tehetett; a másik pedig, a szőke Marika, oly előzőkeny, odaengedő és szelid volt, hogy lehetetlennek látszott meg nem szeretni. Szerette őt is mindenki, de talán leginkább Terka. Nincs az a két testvér, kik szebb egyetértésben éltek volna, kik jobban szerették volna egymást, mint ők. Mint kicsinyek mindig együtt játszottak; ha az egyik valamit akart, már a másik beleegyezett; ha valamijök volt, azt megosztották. Azért könnyen elhíhetjük Juhászné asszonyomnak, mit néha mondani szokott, hogy nem tudja, melyiket szereti jobban. Midőn iskolába kezdtek járni, mindig együtt mentek; az iskolában ők voltak a legjobb viseletűek, a legszorgalmasabb tanulók; úgy, hogy az emberek őket tüzek ki gyermekeiknek utánzandó példányképül: „nézd csak a falu leányát vagy Juhász Terkát, azok minő tisztán járnak, mily illedelmesen köszönnék az utcán; te is így tégy!”

De hát a kis árva, mint viselte árvaságát? Ő mit sem tudott arról, hogy ő kitett, talált, elszakadt, az ut széléről fölszedett gyermek; ő erről Juhásznéknál mitsem hallott; ha pedig mások mondtak volna olyasmit előtte, vagy meg nem érti, vagy el sem hiszi, hiszen neki édes apja meg édes anyja csak az, ki Terkáé. Csak mikor iskolába kezdett járni, akkor kérdezte meg keresztanyjától, hogy miért őt hívják Tórlaki Marinak, Terkát pedig Juhász Terkának, holott a szomszéd két kis lányát mind a kettőt Siposnak hívják, az egyiket azt is Marinak, a másikat pedig Boreának? Meg hogy mért hívja őt mindenki a falu leányának?

Keresztanyja ekkor ugyan csak annyit mondott, hogy majd lesz még idő, mikor ennek okát megtudja, még most nincs annak itt az ideje; de a kis iskolások

csakhamar kicsevegték neki mindazt, mit odahaza az ő sorsáról megtudtak. Mily jól esett neki ekkor tapasztalni kis társnőinek részvétét! — mily megnyugvás szerzett neki, midőn aztán Terka hozzá szaladt és átölelte, megcsókolta s azt mondta, hogy ne higyen annak, a mit ezek beszélnek; te a mi lányunk vagy, téged nem találtak, mondá neki szőke fürtöcskéit simogatva. Kis szíve könnyen is talált vigaszt, mert sorával meg volt elégedve. — De azért nem feledte, nem tudta többé feledni, hogy ő árva, s ezen tudat adott neki ösztönt arra, hogy magát mindinkább megkedveltesse.

Növekedvén s az iskolát elhagyván, varrni tanult, miben Mari páratlan ügyességet fejtett ki, úgy hogy a faluban csakhamar legjobb varrónak tartották.

Sokszor gondolt ő árvaságára, de nem volt oka busulni, hiszen őt mindenki szerette, dicsérte. Ha néha, mint falun szokás, sokan gyűltek össze valami munkára, mint például tengeri fosztásra, ott is kitűnt a többi fölött, mert ő tudta a legszebb meséket mondani.

Olyan figyelemmel hallgatta őt ilyenkor mindenki; hát még mikor azt kezdte mesélni, hogy hol volt, hol nem volt; — volt egyszer egy király-kisasszony, a ki sok esztendeig juhokat őrzött, és szegény pásztornál lakott, míg egyszer aranyos hajáról megismerték, hogy ő az öreg király egyetlen leánya, s aranyos vitézek jöttek érte aranyos hintóban és úgy vitték be a királyi várba, melynek falai kristályból voltak s minden vörös bársonnyal volt behuzva; s távol országokból jöttek sarkány lovakon daliás királyfiak kezét kérni...

Olyan jónak, olyan szépnek tudta lefesteni azt a királykisasszonyt, mintha csak magára gondolt volna. Midőn elvégezte, sokáig nem szólt senki, mindenki arra a juhokat őrző királykisasszonyra, meg a — falu leányra gondolt...

(Vége következik.)

Kiszelák Sándor.

G y é m á n t - v o n á s o k

IX. Pius szentséges atyánk életéből.

(Mastai, mint pápa.)

(Folytatás.)

IX. Pius visszatér Rómába.

Körülbelül már egy éve, hogy a francia hadsereg beavatkozása következtében a lázadás elnyomatott Rómában, s a pápa tekintélye ünnepélyesen vissza lön állítva: sőt már a szentatya a világi hatalom gyakorlatát is átvette, s e végre egy bibornok küldöttséget menesztett oda, kötelessége levén őt helyettesíteni és nevében kormányozni.

Még ekkoráig nem akart személyesen megjelenni fővárosában. Hasztalan fejezé ki előtte több ízben a diplomatiái testület abbeli ohaját; hasztalan jött a római város-tanács neki előterjeszteni az összes népesség ezen kérelmét; hasztalan vonzotta őt szíve titkos vágya a visszatérésre: egy bölcs gondolat őt még mindig visszatartotta. És csakis 1850-dik év ápril havában hagyta el a nápolyi területet.

A mint a pápa visszatérének híre elterjedt: örömtől áradozott minden ember szíve Rómában s az egész egyházi állam-

ban. A vidékek lakói, merre visszatérendő volt, előleges készüléteket tettek, hogy minél fényesebben s ünnepélyesebben fogadhassák őt: a többiek irigylék ebbeli szerencséjüket és önkényt csatlakoztak hozzájuk, hogy örömük közös legyen. Ugy látszik, mindenütt azon voltak, hogy a szeretett pápa szívéből kitörüljék a multnak keserű érzetét, s a rakonzátlanok rászórt méltatlanságait.

Ámde mielőtt a visszatérés elbeszéléséhez fognánk, mely valóságos győzedelmi bevonulás volt, szenteljünk néhány pillanatot azon tisztelet megemlítésére, melyet a nápolyi király fejedelmi vendége irányában kifejezett, nem különben szóljunk röviden amaz érzékeny Istenhozzádról, melyben a pápa hálás érzelmeinek szavakat köleszöszött s bemutatta a nemeslelkű fejedelemeinek, ki szerencsétlen hű alattvalóit oly vendégszeretőleg befogadá, s velők a száműzetés nyomorait egészen elfeledteté.

IX. Pius akkor Porticiban volt, hova néhány hó óta udvarát áthelyezte. Ápril 4-dike volt az elutazásra kitzúve, tehát elhagyta a kis várost, és utját Caserta felé vevé.

Ferdinánd király itt várta be a pápát ezen utolsó állomásán, hogy őt egész családjával a római állam-vonalig elkísérje.

Midőn a nápolyi királyság határszélére értek, a kocsik megállapodtak. — A király s övéi kiszállottak s a pápa kocsija felé közeledének. A pápa is ki akart szállani. Ekkor egy igen megható jelenet adta magát elő.

Ferdinánd fiával a calabriai berezeggel a szentatya lábaihoz borult, hogy hozzá bucsuszózatát intézze, s tőle az emberiség közös atyjától végáldását magára, családjára és egész országára kikérje.

IX. Pius fölemelé s kebelére szorította a jámbor uralkodót, könyökkel szemében és érzékeny szavakban mondá, miszerint nem talál kifejezést megköszönni mindazt, mit Jézus Krisztus helytartójával tett; s azért teljesíteni kívánja ohajtását, s lelke mélyéből megáldá őt, családját és egész országát, s megáldván leesde számukra az ég kegyelmét.

E kis kitérés után folytassuk a hazatérés és viszontlátás örömteljes utját.

A pápa már Terracinében az egyházi állam első városában a legőszintébb örömkialtásokkal fogadtattott. Ki írhatná le a nép elragadtatását! A város, valamint a vidék lakói összesereglenek, hogy azon uralkodó arcvonásait szemlélhessék, kit a gonoszok minden áron gyűlöletessé akartak tenni, de kit csak szeretni s távolléte fölött siránkozni tudtak.

A merre a szentatya haladott, mindenütt diadalivekkel fogadák. Forosino és Serra közt, mely távolság csak néhány mértföldnyi, 14-et számláltak meg. Valmontóban oly nagy volt a lelkesedés, hogy a nép a katonaság sorait, mely az utczákon fel volt állítva, áttöré, és a templomba vonuló szentatya lábaihoz borult. . . .

Megható volt mindedig is a szentatya bevonulása; de még mindez csak árnykép volt azon elragadó és lelkesült fogadtatáshoz, melyet Róma készített számára. — Nagy volt Róma vétké a pápa irányában, csak nagyszerű tettek által lehet az jóvátenni; s Róma bánatát csakugyan ünnepélyesen és meghatón vallá be.

Az ünnepélyesség 12-dikére volt kitzúve. Már reggel a házak legnagyobb részét szőnyegekkel ékesíték fel, melyeken a leggyengédebb és legmeghatóbb feliratokat lehet olvasni; — arannyal és virágfüzérrel gazdagon kirakott bársonyfűgönyök ékesíték az erkélyeket; pápai ezimrel díszített lobogók lengtek mindenfelé; arannyal és zöld levelekkel hinték be az utczákat, merre a szentatya átvonult; a főtéren egy méltóságteles diadaliv emelkedék; a főbb egyházak bemenetét a pápai ezimrel ékesített függönyt vevé körül; a sz. Péter templomának előesarnoka pompás színezetű virágokkal volt behintve. Végtelen néptömeg ünnepi ruhákban fődé el az utczákat; a vidékről s a szomszéd-kerületekből csakugy tódult a népség Rómába; minden arezon szemlélhető volt az öröm, mely már a szivekben nem fért meg. — Csak az ég látszott szomorúnak, be lévén fődve fellegfátyollal; de csak azért, hogy a majd bekövetkező ünnepélyes pillanatban annál derültebben mosolyogjon.

Két óraker a jeruzsálemi szent keresztől ezimzett intézethez közel egy osztály tűzérseg állittaték fel, hogy a szentatya megérkezettét hírül adják. Aztán nem sokára a laterani- sz. János téren a franczia s római seregek foglaltak helyet, ezen kellett a

szentatyanak Rómába bevonulni, s egy iszonyu sorfalat képeztek a sz. Péter főegyházig s a Vatikánig.

Szorongás fogott el minden kedélyt a nagyszerű pillanat közeledésekor.

Négy óra felé roppant porfelleget lehet észrevenni az albanói uton; nem sokára egy vörösbe öltözött futár érkezett meg sebes vágatva. Aztán egy ágyulövés hallatszott: IX. Pius közeledik, mármár átlépi fővárosának kapuját. Csakhamar egy eget verdeső kiáltás tölté be a levegőt: „Éljen a pápa!” s ez oly képzeltetlen erővel történt, miszerint a sz. kereszt-téri, nemkülönben az angyalvári ágyuk dörgéseinek moraját egész hallhatlánná tevé; így nyilatkozott a római nép öröme, mely kimondhatlan boldognak érzé magát — visszatért fejedelme láthatásán.

A pápa kocsija a francziáktól kísérve sz. János egyháza elé érkezett. A szentatya kiszállt: s ezen pillanatban a követek, a hatóságok tagjai, a bibornokok gyülekezete, a káptalanok, az egyházak kanonokaival, kik mind a lépesőn várakoztak, a szentatya elé sietve térdre estek; a szemek megteltek könyökkel; mindenki szájából csak ezen egy szózatot lehet hallani: „Éljen a pápa!” A szentatya elérékenyülése gyermekei örömindulatával még fokozódott: végre feltalálta őket, végre övéinek mondhatja a szeretett nyáját; kezeit áldásra emeli; szava . . . majd elakadt; alig tudja elrebegni az áldás szavait; ámde ez áldás szívének legtisztább mélyéből buzogott fel.

Oh! mily magasztos volt e pillanat! Az ég is csatlakozott ez örömhez; s mintha e jelenetnek még egy bájra volna szüksége, ezen pillanatban a nap leteszi felhőfátyolát, s mintegy örülvén e megható jelenetnek, mosolyogva aranyozza be az egyházat; s ugy látszott, mintha a csillagok királya arany díszsugárt akarna a pápakirály feje körül fenni, jelentve a hármaskoronát, melyet népe fejére ismét visszahelyezett.

Miután a szentatya fővárosának egyik szentélyében elrebege a Mindenhatónak szívből eredő hálaímáját: egy fényes udvari fogatba tilt, s a fedezet, mely őt a fővároson végig kísérendő volt, megindult.

Két szakasz: egy pápai dragonyos, s egy franczia lovas vadászszakasz képezé az előesapatot; ezt követé egy franczia dragonyosokból és nemes testőrökből álló fedezet.

Aztán jött a pápa kocsija, megelőzve a nemes testőröktől; kocsija mellett lovagolt a francziák vezére, balról a nemes testőrség parancsnoka. A törzstisztek nagy serege egy osztály nemes testőr s egy század franczia dragonyos követék a kocsit. A szent collegium- s a diplomatai testület tagjainak kocsii zárak be a menetet.

A mint az előesapat első sorai megindultak, az angyalvárban kitzúék a pápai lobogót s megkezdék az uralkodói száz-egy jellővét. — Az egész készület, melylyel a pápát fővárosában fogadák, valóságos fényes tüntetés volt; a nép őt elkíséré a szent Péter főegyházig, hol a pápa másodsor adott hálát Istennek, aztán a Vatikánig, a pápák emez ős palotájáig, mely soká volt árva, elhagyatott. . . .

Este a Capitolium, szent Péter kupolája, a hegyi Szentháromság, a Pincio, a város legnevezetesebb épületei, s számos kiváló ház volt kivilágítva: az egész város egy lángtengerben uszott.

A lelkesedés még másnap s harmadnap is folyvást tartott; a diszitmények s a diadaljelyvények még mindig helyükön maradtak. — Tömegestől tódult a nép, hogy a „Téged Isten mi díesérünk”-nél jelen legyen; az est, a kivilágítás ép oly fényes volt: a visszatérés ünnepe folyton tartott.

(Vége követk.) Közli Fischer Lajos.

R ó m a i l e v é l .

R ó m a , ápril 21. — A husvétii időszak alatti pápi foglatosságaimtól annyira-mennyire fölmentetve találván magamat, van szerencsém röviden a nagyheti szent, titokszertü és magas szertartásokról utólagosan emlékezni, melyek ez évben Rómában — a kereszténység középpontjában teljes ünnepelességgel végeztek, nevezetesen a vatikáni pápai palota ugynevezett sixtini kápolnában; s melyekre minden nap IX. Pius pápa ő szentsége udvarával, a bibornoki testület itt székelő valamennyi tagjai, sok érsek és püspök, a római főpapság, meg a tanácsnokok kitűzött órákban megjelentek. A roppant számmal megjelent jövevények közül azok, kik oda beférhettek, szerencséseknek mondhatók, hogy ez által idejövételök ezéjárt elérhették, szem- s fültanui levén azon szívreható pontosságnak, melylyel e titokszertü szent szertartások a pápa ő szentsége által személyesen végeztek.

A nagyestüörtöki pápai áldásadás után, mely is örökvárosunkra és az egész világra szölt, a jelen volt megáldatott keresztények viharos: „Éljen a pápakirály!” üdvkiáltásra fakadtak, mi a nagy husvétii napon ismételtetett. Sz. Péter piacznán a sokaság olyan volt, hogy több alig férhetett volna oda, minden nyelv, nemzet, minden rang s rend volt itt képviselve, és mindezek különbség nélkül térdreborulva, esendben, magokbaszállva, keresztvetéssel Krisztns helytartójától megelégedetten fogadták az Atya, Fiu, Szentlélek Isten nevében énekszöval osztott pápai áldást!

A megszámlálhatatlan sokaság közt kitént a nápolyi király testvéreivel, Wilhelmína würtembergi kir. hercegnő, a schaumburg lippei uralkodó Herman herceg, meg Hermin hercegnő ő fenségeik, kik e nagyhet valamennyi szertartásaira megjelenni egyszer sem mulasztották el.

A szokásos husvét nagynapján sz. Péter főegyházának kupolája s piaca kivilágittatása fényesen sikerült, valamint az idén a Pincio-halomról a sz. Péter in Montorio nevü janikum-hegyi csuesára áthelyeztetett tüzijátékok husvét másodnapján késő esti órákban a közönség teljes megelégedésére adattak. Szöval semmi zavar nem történt, s ez érdem a pápai kormánynek tulajdonítandó, mely azon gyanus személyeket, kik kívülöl Rómába akartak jöni, utilevelök rendbe nem levén, különösen azokat, kik a mentánai csatának boszuálló maradékai, visszautasította.

Valamint minden évben a husvétii szent ünnepek alatt itt

összegyült kereszténység virága IX. Pius pápa lábához sietett, szövböl fakadt szövaival és szeretetadományaival enyhíteni igyekeztvén szorongatott állapotát, melybe őt a forradalom juttatta, ugy történt ez évben is, nevezetesen nagyszombat délutánján, meg f. hó 16-án Benoit d'Asis hajdani párisi képviselő ur IX-ik Pius pápa előtt ötszáz elvrokonii nevében egy üdvfeliratot olvasott fel, melyre a pápa atyailag válaszolt, kiemelvén: mennyire tetszik az neki, hogy Rómában a jelen viszonyok közt a katolikus világ főbbjei szövköz érzéseit nyíltan kijelenteni elég bátrak, mikor sz. Péter széke ellen a világ engesztelhetlen harczot folytat a pápaság megbuktatására. Igen, ti vagytok, szent Pálként mondom, az én öröömöm, az én koronám. — Mikor Absolon Dávid atyjárt királyi székeből kimozdította, s futni kényszerítette, akkor is két részre volt a zsidóság osztva, mint jelenleg a kereszténység, a pártosok diadala rövid ideig tartott; mert vezérok hajánál fogva a fán függve maradva, három lándzsadöfössel végeztetett ki. — Itt a szentatya a három lándzsaszúrásait megmagyarázta ugy, hogy annak élet a forradalmárok jól érzik háládatlan szövközben a vett jökért, nyugtalan boszuvágyban epeztvén magukat, s a jövötöl rettegven.

Ezután az e napi miseimát mondotta el oly érzékenyen, hogy valamennyien könyeztek, mire e gyülekezetből D'Almeida a nemes portugali ur térdre esve lelkesülten felkiáltott: „Én hiszem és vallom, hogy a pápa, mikor tanítói székeből beszél, szöva csalhatatlan — azért éljen szentatyánk!” mit háromszoros éljenkiáltással valamennyien ismételték, s erre, a ki ő szentségéhez férhetett, kezét, lábát csökolta. Ezután Antonelli bibornok urnál is tisztelegtek.

Déltán e napon IX. Pius pápa szent Ágnes templomába ment, hálát adandó az isteni gondviselésnek, hogy 1855-ben ápril 12-én itt a romok alöl sérelem nélkül kimenekült. Számatalan nép várákozott itt ő szentségére, hogy előtte szövköz érzését nyilvánítsák. A e napra határozottatott közkivilágítás esös idő beálltával csak e hó 18-kán tartathatott meg, mely igen fényesen sikerült.

Pápa ő szentsége egyszerű udvari kíséretével az egész várost összejárta, szemtanuja akarván lenni azon lelkesültségnek, melylyel e kivilágítás tiszteletére rendeztetett.

Ma van Róma város felépítettetésének 2622-dik évfordulati napja, a Capitoliumon népünnepe tartatott.

M i u j s á g ?

— Mióta szöves olvasóinkkal utolszor találkoztunk, a fenséges uralkodó családban azon örvendetes esemény állt be, melynek e hazának népei már hetek óta reményteljes várákozásban néznek eléje.

Folyó hó 21-én reggeli hat órakor hirdette 21 ágyulövés, hogy Buda ösvárában királyi főhercegnő született.

A felséges anya, valamint a fenséges főhercegnő hógylétéről szölv tudósítások egyhangulag erősítik, hogy egészségi állapotjuk a lehető legkedvezöbb, mi újabb ok arra, hogy minden igaz magyar öszinte szövvél hálát mondjon Istennek, ki az ország anyját e nehéz pillanatban erősíté, s most sem engedi a közsös örömet a legkisebb aggály által megzavartatni.

Kedves dolgot vélünk tenni szöves olvasóinknak, ha a kövözkezőkben a királyi keresztelö szent szertartásait hosszabban kövöljük.

Királyi keresztelö Budavárában

1868-ki ápril 25-kén:

Századok óta nem történt ös Buda királyi várában oly fejedelmi keresztelés, minönek, pompás szertartásai ma d. u. 1 után mentek végbe:

A budai királyi várlak legtágasb díszterme valóban fejedelmi kápolnává lön átalakítva. Ide gyülekeztek a kijelölt délorában a palota- és udvarképes hölgyek s a főurak és az udvari képes nemesség, mindenki az alöbb érintendö sorban foglalván helyet. Az udvari személyzetbeli es. k. ezredesek, udvari tisztek, gárdakapitányok, a titkos tanácsosok, kamarások és asztalnokok a kápolnaterem alsö oldali két előtermében foglaltak helyet mind díszruhában, a rendjelek tulajdonosai kívül öltött rendszalagokkal, a hölgyek gazdag öltözékben.

A fővárosban jelenlevő érsek, püspökök s infulás főpapok, mintegy a pontificáló hgprimás nagyszerű segédlete, a kápolnaterem oltárának két oldalán foglaltak állást.

A budapesti helyőrség tábornokai és törzskari tisztjei a kápolnaterem felsőoldali előtermében gyültek össze.

Amint minden készen volt, az egyházi szertartás megkezdhetéséről az első es. k. főkamarsásmester jelentést tett ő felségének, ki a legmagasb udvarral a császárné ő felsége belső termeiben várta a jelentést, melyet véve, ő felségével Mária nápolyi királynéval a felséges főherczegek, herczegek- és herczegnőkkel s a királyné ő felsége első palotahölgyével, ki az ujonszül-királyi gyermeket egy gazdag vánkoston hozta, kísértetve a kis gyermek szolgálatára rendelt nőiszemélyzettől, kiindult a királyt női teremekből.

Két es. k. kamarás a vánkos széleit tartva környezé a gyermekvivőt.

A menet aztán a királyi palota lakszobáin keresztül sorban vonult át:

két udvari fourier,

a nemes apródok,

egy kamarai fourier,

az asztalnokok,

a kamarások, s titkos tanácsosok,

a es. k. főherczegek és herczegnők főkamarsás mestereikkel oldalukon,

Ő es. s apostoli királyi felsége,

a es. k. főkamarsásmester,

a gárda-kapitányok ét

egy tábornok-hadsegéd képezé a kíséretet.

Az apostoli keresztet vivő püspök, az udv. első palotahölgy és a főkamarsás, a felséges gyermekkel, a vánkos széleit tartó két es. k. kamarrással: utánok a királyi gyermek szolgálatának női személyzete,

Mária nápolyi királyné ő felsége, főudvarmestere- és udvarmesternőjével. Mária királyné uszályát egész a kápolnateremig két nemes apród, a kápolna-teremben pedig főudvarmesternője vitte.

Midőn ő felsége a király kápolnaterembe lépett, megharsantak a trombiták röviden.

A megtelt kápolnaterem a következő látványt nyujtá:

Az oltárnál a hgprimás környezetetve az érsek, püspök- s praelátusoktól.

Alább a felséges és fenséges keresztanyák főudvarmesterei, még alább balra Erzsébet királyné ő felsége főudvarmesternője.

Aztán az oltártól nézve a jobboldalon ő felsége a király és Mária királyné.

A es. k. főherczegek és jobbra az ap. keresztet tartó püspök, majd a palotahölgyek, az udvari szolgálat férfi- és női személyzete, az asztalnokok, kamarások, titkos tanácsosok, udvarkepes hölgyek és urak, a tábornokok, s törzskari tiszt, s végül a zenekar.

A helyfoglalás után a es. k. első főudvarmester a megkeresztelendő királyi gyermekkel a főpapoktól környezett herczegprimáshoz közeledett; a felséges keresztanya, Mária királyné pedig az uszályát vivő főudvarmesternővel a királyi gyermek baloldaláról álla.

A hgprimás ő finga olvasni kezdte az exorcismust, mi-

után a keresztelési kérdésekre a felséges keresztanya felelt, a főudvarmesternő a királyi gyermeket egy asztalkára helyezte, hol az udvari női személyzet segélyével megtétetett a szent keresztvizhez szükséges levetkőztetés.

A hgprimás eközben megmosván kezeit, az oltár felső lép-esőjére lépett.

A főudvarmester most átadá a királyi gyermeket a főudvarmesternének, ki azt a fm. pontificans elé tartá. A felséges keresztanya jobb kezével a gyermek oldalát érintve felelt a kérdésekre s a keresztelés sz. ténye befejeztetett.

A felséges keresztanya elfoglalta előbbi helyét a király ő felsége mellett; a megkeresztelt gyermek pedig a már említett oldalasztalkán ismét drága ruhába lön felöltöztetve.

A felséges gyermek most a drága vánkos széleit tartó két kamarás kísérete mellett visszavitetett a felséges anya lakosztályába.

A gyermek visszavitetése után a hgprimás újra megmosván kezeit, intonálta a Te Deumot, melyre ismét megharsantak a trombiták, s az eléneklés alatt hat nemes apród viaszfáklyát tartott.

A disztéren felállított gyalog zászlóalj a Te Deum kezdetekor három diszlővést adott.

Te Deum után a hgprimás infulásban és pásztorbottal ő es. s ap. k. felsége elé közeledvén, meghajtással tolmácsolá a szerencsekívánatot s a főpapsággal ismét az oltárnál foglalt helyét.

A király s a nápolyi királyné ő felségeik erre trombitaharsogás és dobverés közt elhagyták a kápolnatermet s a menet ugyanazon sorban, melyben jött, vonult vissza.

A legmagasb udvar benső termeibe vonulván, a kápolna-teremben jelenvolt urak és udvarhölgyek a kihallgatási termen át a királyi palota felsőoldali szöglet-teremben gyültek össze.

Midőn e nagyszerű szöglet-teremben a hgprimás, az érsek, püspökök és praelátusok is elfoglalták a nekik kijelölt főhelyet, a es. k. főudvarmester ismét jelentést tön a király ő felségének.

Erre ő felsége a király, a nápolyi királyné s a főherczegek, az udvari férfi személyzet szokott együttvonulása mellett a körtartásra kijelölt, főemlített szögletterembe méltóztatott jönni, hogy az ünnepélyes szerencsekívánatot meghallgassa.

A rövid-tartalmú kör után a legmagasb udvar ismét ugyanazon renddel belső termeibe vonult, a fényes társaság pedig a Buda várában annyi század után ismét megtartott fejedelmi keresztelő édes emlékeivel s a magyar haza szebb jövőjének biztos reményével oszlott szét.

— **Templom i a j á n d é k.** Reményi Ede ur által fölkértünk tudatni, miszerint ő két egyházi szobornak van birtokában, melyeket valamely szegényebb templom számára szívesen átenged. A szobrok fából vannak, két és fél láb, s noha kissé régiek, jókarban vannak s csak újra aranyozást igényelnek. Az egyik szobor husvéti báránnyal magát az Üdvözítőt ábrázolja. A kik birni ohajtják, forduljanak személyesen Reményi Edéhez: Pest régi posta utca 2. sz. házba.

— **V a r g a** Kelemen esiksomlyói sz.-fer.-rendi zárdafőnök f. hó 16-án szélhűdés folytán jobblétre szenderült. Az ő. v. f. n.!

Társulati értesítő.

Kimutatás a Szent-István-Társulat igazgatóságához beküldött pénzekről: Róthy István körmendi káplán 93 frt 33 kr; Kolbasovszky Mihály esperes és tapolcsányi plébános 6 frt 30 kr; Slosszerik József losonci esperes és plébános 88 frt; Sztárek Márton németlipesei plébános 22 frt 5 kr.